

[Inger Gautier Schmit.]

sig bundet af tidligere Ministres Ordning i saa Henseende. Jeg finder i hvert Tilfælde, at der for et Land som Danmark med en saa udvidet Børneforsorg, som vi har her, hvor dog ubestridt danske Kvinder har gjort en stor Indsats, er noget ganske urimeligt og misvisende i, at man sender 9 Herrer op til Finland for at repræsentere denne Børneforsorg. Ja, man vil maaske le ad mig, naar jeg siger, at der er ikke en eneste af dem, der har sat Børn i Verden, men det er for en kvindelig Betragtning saa ganske urimeligt, at Børnesagsarbejdet, der dog er et Arbejde, der i første Linie ligger Kvinder paa Hjerte, og hvor de saa ubestrideligt har løst en stor Opgave, ved en Kongres som denne ikke er repræsenteret ved Kvinder. Saa kan det ikke nytte, at den højtærede Socialminister kommer og fortæller mig, at saa og saa mange menige Medlemmer har faaet Understøttelse fra Staten til at rejse derop. Det spørges der alligevel ikke om, naar en saadan Delegation optræder paa den danske Nations Vegne, da spørger man om: hvem er de delegerede? og de faar anvist saa og saa fine Pladser, og de bliver regnet med som den danske Nations Repræsentanter. Jeg hørte mange forbavsede Udtalelser i Finland over, at Danmark paa dette Omraade kun var repræsenteret af 9 Herrer, hvor udmærket de saa hver især maatte være.

Jeg vil derpaa takke den højtærede Socialminister, fordi han tog det Spørgsmaal op, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen lod ligge, nemlig Udtalelser om, at en Socialreform skulde kunne afskaffe Fattigdommen. Jeg takker den højtærede Socialminister for den rolige Maade, hvorpaa han svarede paa dette Spørgsmaal. Han kan selvfølgelig ud fra sin hele politiske Opfattelse kun svare, som han gør, men jeg vilde dog alligevel ønske, at den højtærede Socialminister i sit Svar havde bevæget sig en lille Smule mere ud over den rent socialistiske Forklaring paa det Fænomen, som Fattigdom er, thi den højtærede Socialminister skuffede mig noget, da han talte om, hvad der kunde afskaffe Fattigdommen. Først kom Ministeren med en overordentlig smuk Indrømmelse af, at hans bindstærke Værk ikke kunde afskaffe Fattigdommen, men, siger den højtærede Minister, den vil kun afskaffes, hvis vi kommer ind i en helt ny Samfundsordning, hvis det kapitalistiske System eller det liberalistiske System afløses af den socialistiske Statsform. Det er jo det, vi altid

hører fremsat: Saa kommer de gyldne Tider, saa forsvinder Fattigdommen, og saa bliver der først rigtig Lykke blandt Menneskene, naar Kampen afløses af Samarbejdet mellem Borgerne. Her kunde jeg godt have ønsket, at den højtærede Minister, der dog paa mange Maader ved forskellige Lejligheder har vist Forstaaelse, en ret dybtgaaende Forstaaelse, af de Tanker, som jeg var inde paa forleden Dag, hvor jeg knyttede det moralske til det økonomiske, ogsaa havde udtalt sig noget om dette Punkt, idet jeg synes, det er for let at komme over det at sige, at vi kun ved at anlægge en anden økonomisk Statsstyrelse eller økonomisk Form for Livet mellem Borgerne faar disse gyldne Tider, saa Fattigdommen kan forsvinde. Den højtærede Minister er jo nemlig ikke saa overfladisk, at han tror, at Fattigdommens Afskaffelse ikke staa i den dybeste og inderligste Forbindelse ogsaa med Befolkningens moralske Liv og hele den moralske Standard, som raader i Befolkningen. Jeg kunde have ønsket, at Ministeren her ogsaa havde givet mig Tilslutning gennem sine Udtalelser.

Jeg skal dernæst til sidst komme med nogle Bemærkninger i Anledning af den højtærede Justitsministers Udtalelser om Nævningespørgsmaalet. Det glæder mig, at den højtærede Justitsminister forstaa, at naar 3 Medlemmer i denne Sal har rejst dette Spørgsmaal, er det ud fra den dybeste Alvor, og ikke fordi vi i mindste Maade er haardhjertede og grusomme Mennesker, der ønsker Straffe over andre Mennesker, absolut ikke. Dette var jo ogsaa Udgangspunktet for Ministerens Tale. Men naar Ministeren saa gaar ind paa de 2 Nævningefrifindelsesdomme, som gav Anledning til vor Forespørgsel, maa jeg alligevel ganske forbavses over Ministerens Udtalelse i saa Henseende og kan ikke undlade at komme lidt nærmere ind derpaa.

Ministeren siger om Nævningerne, at de — som vi alle ved — skal tale ud fra Bevislighederne og fra Loven, og at de skal tale efter deres Overbevisning og Samvittighed. Der maa altsaa være en meget nøje Forbindelse mellem paa den ene Side deres Overbevisning og Samvittighed og paa den anden Side, hvad der staa i Loven, og hvilke Bevisligheder der kommer frem. Deres Overbevisning og Samvittighed er altsaa begrænset ganske bestemt af Ting: Af Loven og af Bevislighederne. Men senere siger Ministeren i sin Tale, at den folkelige Retsopfattelse til syvende